

זוהר חלק ב' פרשת חיי שרה דף קכו ע"א

המכשפות הם בעיקר נשים

"מְכַשְפָּה לֹא תִחַיָּה", שאל רבי יוסי לרבי יצחק, ואמר לו, מפני מה כל מיני כשפים וקסמים אין נמצאים אלא בנשים, אמר לו כך למדתי, משבא הנחש על חוה הטיל בה זוהמא, בה הטיל ולא בבעלה.

ישראל פסקה זוהמתן

אמר לו רבי יוסי, הרי למדנו שכאשר עמדו ישראל על הר סיני פסק הזוהם מהם, ישראל שקבלו התורה פסק מהם הזוהם, אבל שאר אומות עובדי כוכבים ומזלות שלא קבלו התורה לא פסק הזוהם מהם, אמר לו יפה אמרת.

בנשים לא פסקה לגמרי ועוד שחזרו לזוהמתן במעשה העגל

אבל בא וראה, התורה לא נתנה אלא לזכרים, שכתוב: "וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (דברים ד, מד), שהרי הנשים פטורות ממצות התורה, ועוד שחזרו כולם לזוהמתם כבתחלה לאחר שחטאו בעגל, ואשה קשה להפרד הזוהם ממנה יותר מן האיש, ולפיכך שכיחות הנשים בכשפים ובזוהם הזה יותר מהאנשים, שהרי נשים מצד השמאל הן באות, ונדבקות בדין הקשה, וצד זה נדבק בהן יותר מבגברים כמו שנתבאר, לפי שהן באות מצד דין הקשה, והכל נדבק והולך אחר מינו.

בא וראה שכך הוא כמו שאמרתי, שהרי בלעם היה מטמא עצמו בתחלה בשביל להמשיך עליו רוח הטומאה.

אשה בימי טומאתה צריך להזהר ממנה

כדמיון זה האשה בימי טומאתה, נצרך לו להאיש להיות נשמר ממנה, לפי שהיא נדבקת ברוח טומאה, ובאותו הזמן אם היא תעשה כשפים תצליח במעשיה יותר מזמן אחר, שהרי רוח טומאה שורה עמה, ועל כן בכל מה שנוגעת נטמא, כל שכן מי שמתדבק עמה, זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם התורה, ואמר להם "וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאֶתָּהּ לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרוֹתָהּ אֲנִי ה'" (ויקרא יח, יט כא).

בעופות שורה גם כן כח הנחש ויש שם כישוף

אמר לו, כל מי שמסתכל בצפצופי הצפרים למה נקרא מנחש, אמר לו, שהרי זה בא מאותו הצד, שרוח טומאה שורה על עוף ההוא, ומודיע עיניו בעולם.

וכל רוח טומאה בנחש נדבקים ובאים לעולם, ואין מי שינצל ממנו בעולם, שהרי הוא שכח עם כולם, עד הזמן שעתיד הקדוש ברוך הוא להעבירו מן העולם, כמו שכתוב: **"בַּלַע הַמּוֹת לַנֶּצַח וּמָחָה ה' אֱלֹהִים דְּמַעָה מֵעַל כָּל פְּנִים וּגוֹ"** (ישעיהו כה, ח'), וכתוב: **"וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעְבִּיר מִן הָאָרֶץ וּגוֹ"** (זכריה יג, ב').

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ח ע"ב

למה בא רעב ופוגע בעניים בשעה שהעשירים עברו את העברות

"אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו", רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אביו, ואמר לו, הרי למדנו, שעל ג' עבירות שבעולם רעב בא לעולם, וכל עבירות הללו אינן נמצאות אלא בעשירים, לפי שלבם גס בהם, ואינן נמצאות בעניים, מה זה שורת הדין שהקדוש ברוך הוא הורג לעניים, ומקיים העשירים, הרי עוד יוסיפו לחטוא לפניו.

ה' עושה טוב לרשעים בשביל לאבדם

אמר לו יפה שאלת, וזאת ביארו החברים ואמרו, כאשר רוצה הקדוש ברוך הוא להפרע מן הרשעים, ולהאבידם מן העולם, אז נותן להם שלום, ומשלים להם בכל¹⁰¹. אבל בא וראה, שכל בני העולם לא נמצאים קרובים למלך העליון, כמו אלה הכלים שהוא משתמש בהם, ומי הם **"לב נשבר ונדכה"** (תהלים נא, יט), **"וְאֵת דָּבָא וּשְׁפַל רוּחַ"** (ישעיהו נז, טו), אלה הם הכלים של המלך.

כשהעניים צועקים ה' מתבונן ברשעים שבשבילם בא הרעה

וכאשר יש בצורת ורעב בעולם, והדין מתגבר על העניים, אז הם בוכים וגונחים לפני המלך, והקדוש ברוך הוא מקרבם יותר מהכל, זהו שכתוב: "פִּי לֹא בָזָה וְלֹא שָׁקַץ עֲנוֹת עֲנִי" (תהלים כב, כה), ואז הקדוש ברוך הוא פוקד בשביל מה בא הרעב לעולם, ווי לאותן הרשעים שגרמו כך, כאשר יתעורר המלך להשגיח בעולם על קול העניים, הרחמן יצילנו מהם ומעלבונם.

על זה כתוב: "שמע אשמע צעקתו", "שמע אשמע" שני פעמים, אחד להשגיח בקולם, ואחד להפרע מאותן הגורמים להם כך, ככתוב: "וְחָרָה אִפִּי וּגוֹ", ועל כן בזמן שרעב נמצא בעולם, ווי לאותן עשירים הרשעים בשביל קול העניים העולה לפני הקדוש ברוך הוא.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכא ע"א

בבחינת יסוד ומלכות נקרא קדוש ולמעלה בחכמה וכו' נקרא קודש

"וְאֲנִשֵּׁי קֹדֶשׁ תְּהִינּוּ לִי וּבִשְׂרָ בְשֻׁדָּה טְרַפָּה לֹא תֹאכְלוּ וּגוֹ", בתחלה אמר להם: **"וְאֲתָם תְּהִי לִי מִמְּלַכַת כְּהִנָּם וְגוֹ קְדוֹשׁ"**, ועתה אמר: **"וְאֲנִשֵּׁי קֹדֶשׁ תְּהִינּוּ לִי"**, מה בין זה לזה, אמר רבי יוסי, כאן במדרגה היותר גבוהה¹⁰², ושם לא כן, שכתוב: **"וְהִיָּה הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן"**

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכא ע"א

ס. על דרך הכתוב **"ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו"** (דברים ז, ט). סא. יפרש שקודש מרמז על

וְהִנּוּחַ בִּירוּשָׁלַם קָדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ (ישעיהו ד, ג), במקום זה נקרא קדוש, ובמדרגה היותר גבוה נקרא קודש.

שכתוב: "קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רֵאשִׁית תְּבוּאָתָה" (ירמיהו ב, ג), ראשית ודאי, חכמה נקראת ראשית, שכתוב: **"רֵאשִׁית חֲכָמָה יֵרָאֵת ה'"** (תהלים קיא, י), ולפי שישראל נקראים קודש, בשלמות הכל, כתוב: **"וּבֶשֶׁר בְּשֻׁדָּה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ"**, שהרי ישראל ששלמותם היא על הכל, אין יונקים מצד הדין הקשה.

טרפה אסור לבני ישראל

"לִפְלֶבֶת תִּשְׁלַכּוּן אֹתוֹ", לכלב ודאי, שהוא דין החצוף והתקיף על הכל, וכיון שהדין התקיף שורה על הטרפה ומכניס בה זוהם^[מ], אסור להם לאותן שנקראים קודש לאכל הבשר, אלא **"לִפְלֶבֶת תִּשְׁלַכּוּן אֹתוֹ"** ודאי, שהוא דין חצוף, ודין תקיף יותר מהכל, שכתוב: **"וְהַכְּלָבִים עֲזִי נִפְשׁ"** (ישעיהו נו, יא).

טעם איסור אכילת נבלה הוא יותר מטרפה, כיון שנתנבלה על ידי ישראל

בא וראה, כאשר נזכר נבלה בתורה, כתוב בישראל קדוש ולא קודש, כאן בטרפה כתוב: **"וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי, וּבֶשֶׁר בְּשֻׁדָּה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ"**, ושם בנבלה כתוב: **"לֹא תֹאכְלוּ כֹל נְבֵלָה וְגו' כִּי עִם קָדוֹשׁ אַתֶּה"** (דברים יד, כא), קדוש ולא קודש^[מ], שהרי נבלה יכול להיות שמצד ישראל נעשית, שלא פסלה זוהם דין התקיף אלא ישראל, כי הרבה אופנים יש בה בנבלה כמו שנתבאר.

אמר רבי שמעון, כאן כתוב: **"וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי"**, ושם כתוב: **"כִּי עִם קָדוֹשׁ אַתֶּה לַה' אֱלֹהֶיךָ"** (דברים יד, כא), כי עם קדוש אתה לי צריך לומר, אלא כאן מדברת מדרגה היותר גבוה, ושם השכינה, כמו שכתוב: **"וְהָיָה הַנִּשְׁאָר בְּצִיּוֹן וְהִנּוּחַ בִּירוּשָׁלַם קָדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ"** (ישעיהו ד, ג).

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכא ע"ב

ישראל נקראים אנשי קדש אנשי הבינה הנקראת קדש

למדנו, שאמר רבי אלעזר, כתוב: **"וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי"**, מהו **וְאִנְשֵׁי**, ואחר כך **קֹדֶשׁ**^[מ], אלא אנשי של קודש ודאי, שלמדנו, לא יצאו ישראל לחירות אלא מצד היובל^[מ],

זיו הזוהר

מן הפגם של טרפה, ועל זה מתרץ דהא נבלה מסטרא דישראל אתעביד, פירוש, כיון שכתוב שם **"לֹא תֹאכְלוּ כֹל נְבֵלָה"**, היינו כל מיני נבלה, אפילו נבלה שלא שלט בה דינא תקיפא, ולא מתה מחמת חולאת של ח"י טרפות, אלא שנתנבלה על ידי ישראל בשחיטה פסולה, לפיכך כתוב בנבלה קדוש ובטרפה קודש. **סד**. פירוש, כיון שאנשי לשון רבים, היה צריך לומר ואנשי קדושים. **סה**. מרמו

הזווגות חכמה ובינה, וקדוש מרמו על הזווגות תפארת ומלכות הנרמזין בתיבות ציון וירושלים, נמצא לפי זה, שקודש מרמו על קדושה יותר גבוה מקדושה של קדוש. **סב**. היינו על ידי איזה חולאת מן הח"י טרפות. **סג**. זה כעין קושיא, שאם קודש מדרגה יותר גבוה מקדוש, למה כתוב בטרפה קודש ובנבלה קדוש, הלא נבלה חמורה שמטמאה, ומסתבר שהפגם של נבלה נוגע למדרגה יותר גבוה

לאחר שיצאו לחירות, נשא אותם יובל הזה בכנפיו, ונקראים אנשים שלו, בנים שלו, וכתוב בו ביובל: **"יובל היא קדש תהיה לכם"** (ויקרא כה, יב), **"קדש"** ודאי, **"לכם"** ודאי, ולפיכך **"ואנשי קדש תהיו לי"**, אנשי קודש ודאי, אנשים שלו ממש, והקדוש ברוך הוא אמר כך.

ישראל הם בני אבא ואמא והם נקראים אחים להקדוש ברוך הוא

ועל כן זכו ישראל להקרא אחים להקדוש ברוך הוא, שכתוב: **"למען אחי ורעי וגו'"** (תהילים קכב, ח'), ואחר כך נקראים קודש ממש, שכתוב: **"קדש ישראל לה' ראשית תבואתה"** (ירמיהו ב, ג), קדש ולא אנשי קדש, לפיכך: **"פל אכליו יאשמו"**, וכתוב: **"וכל זר לא יאכל קדש"** (ויקרא כב, ט'), **"ואיש פי יאכל קדש בשגגה"** (שם פסוק יד).

אסור לבייש בן ישראל

למדנו, שישראל נקראים קודש, ולפי שהם קודש, אסור לו לאדם לקרוא לחברו בשם של גנאי, ולא לכנות שם לחברו, ועונשו גדול, וכל שכן אם מביישו בענינים אחרים.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכג ע"ב

תקימו מצוותי שלא יאונה לכם כל רע

"ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו וגו'", מהו **"תשמרו"** [סז] תשמרו צריך לומר, אלא תשמרו בודאי, מהו **"אשר אמרתי אליכם"**, כלומר שהגזמתי לכם על דבר עבודתי, תשמרו שלא תגיע לכם כל רע, תשמרו על ידי השמירה וההגנה שלי בלבד [סז].

אל תגרמו שתגלו לבין האומות

"ושם אלהים אחרים לא תזכירו" [סח], כלומר אל תגרמו שתגלו בין האומות בארץ אחרת, שאז יתקיים בכם מה שכתוב: **"ועבדתם שם, אלהים אחרים וגו'"** (ירמיהו טז, ג).

ה' מזהיר את ישראל לטובתם

דבר אחר, **"ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו"**, רבי יהודה פתח, **"שמע עמי ואעידה בך וגו'"** (תהלים פא, ט), **"לא יהיה בך אל זר וגו'"** (שם פסוק י'), מקראות האלו אמרם דוד ברוח הקודש, ויש לעיין בהם, **"שמע עמי"**, בכמה מקומות הזהירה התורה לאדם, בכמה מקומות הזהיר הקדוש ברוך הוא בו באדם, והכל לטובת האדם, כדי שישמור מצות התורה, שכל השומר דרכי התורה ומתייגע בה, כאילו התייגע בהשם הקדוש.

העוסק בתורה כאילו עוסק בהקדוש ברוך הוא עצמו

ולמדנו, שהתורה כולה שמו של הקדוש ברוך הוא היא, ומי שמתייגע בה, כאילו התייגע בהשם הקדוש, לפי שהתורה כולה היא שם אחד של הקדוש ברוך הוא, שם

זיו הזוהר

על כח עולם הבינה, מקור החירות. סו. פירוש, סז. שלא תצטרכו לבקש פעולות אחרות בענין למה הנקודה בבנין נפעל, ולא באופן הצווי. שמירתכם. סח. קשיא ליה למה כתוב תזכירו

העליון, שם הכולל כל השמות, ומי שמחסר אות אחת ממנה, כאילו עשה פגם בהשם הקדוש, למדנו, **"וְשֵׁם אֱלֹהִים אַחֲרִים לֹא תִזְכְּרוּ"**, לא תוסיף על התורה ולא תגרע ממנה.

אסור לקרוא בספרים של חכמות חיצוניות

רבי חייא אמר, **"וְשֵׁם אֱלֹהִים אַחֲרִים לֹא תִזְכְּרוּ"**, זה מי שעוסק בספרים אחרים שאינם מצד התורה, **"לֹא יִשְׁמַע עַל פִּיךָ"**, שאסור אפילו להזכירם וללמוד מהם טעם, כל שכן טעם על התורה.

זוהר חלק ב' פרשת משפטים דף קכד ע"א

במועדים תלוי האמונה

"אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֵר", אמר רבי יהודה, מפני מה כתוב: **"וְשֵׁם אֱלֹהִים אַחֲרִים"**, ונסמך לו **"אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֵר"**, אלא מי שאינו שומר מצוה זו, כמי שאינו שומר האמונה של הקדוש ברוך הוא, מה הטעם, לפי שבמצוה זו נקשרה האמונה.

אמר רבי יצחק, וכן בכל שאר זמנים וחגים, שהרי כולם נקשרים בשם הקדוש העליון[ט], ולכך למדנו, במה שכתוב: **"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה"**, שהוא לפי שבהם תולה האמונה.

מצות ראייה כדי לקבל שפע

"יִרְאֶה כָּל זְכוּרְךָ", מפני מה **"כָּל זְכוּרְךָ"**, אמר רבי אלעזר, **"כָּל זְכוּרְךָ"** ממש[ע], לפי שלוקחים ברכה מן המעין של הנחל, מכאן למדנו, כל בן ישראל שנימול, צריך להתראות לפני המלך הקדוש, כדי שיקח ברכה מן המעין של הנחל, זהו שכתוב: **"כְּבִרְכַת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ"** (דברים טז, יז), וכתוב: **"אֶל פְּנֵי הָאֲדֹן ה'"**, כמו שביארנו שמשם נשפעות הברכות, ולוקחים משם ברכה, אשרי חלקם של ישראל מכל שאר העמים.

בזכות מצות מילה עקר ה' גוים מנחלתם ונתן לישראל

רבי חייא אמר, בזכות ישראל הנימולים נכנעו שונאיהם תחתיהם, ויורשים נחלתם, בא וראה מה כתוב: **"יִרְאֶה כָּל זְכוּרְךָ"**, וכתוב אחריו: **"כִּי אֹרִישׁ גּוֹיִם מִפְּנֵיךָ וְגו'"**, שהקדוש ברוך הוא עוקר מושבות ממקומם ומחזיר מושבות למקומם, ולפיכך, **"יִרְאֶה כָּל זְכוּרְךָ אֵת פְּנֵי הָאֲדֹן ה'"**.

זוהר זיו הזוהר
בבנין הפעיל, שהיה לו לומר בבנין קל, אל תזכרו. סט. כי הג' מועדים פסח שבועות וסכות, הם כנגד חסד גבורה ותפארת, שורש קדושת אברהם יצחק ויעקב. ע. שמרמז על המעלה והכח להמשיך שפע
ברכה מן המקור, דמתמן מריקין ברכאן למדת המלכות, שנקראת פני האדון ה', דמתמן נטלין ברכתא שזאת ביכולת לפעול רק על ידי זכורך, פירוש, על ידי הנימולים דוקא.

זוהר חלק ג' פרשת שלח דף קסה ע"ב

ה' משתבח עם שומרי הברית

ראש הישיבה מדייק, **"יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ"**, מהו **"זְכוּרָךְ"**^[א], אלא כל אותן הנוטרים ברית הקדוש, ואין חוטאים בו, אלה הם בני המלך, שבכל יום משתבח בהם, וזוכר אותם תמיד, ולכך כתוב: **"זְכוּרָךְ"**, אלה שיש בהם חותם הברית הקדוש שהמלך זוכר אותם בכל יום, שאין שבח לפני מלך העליון, כמי שנוטר את הברית הזה.

ג' רגלים נגד האבות שקיבלו עליהם הברית

ועל כן צריכים להתראות שלש פעמים בשנה לפניו, שלש פעמים למה, אלא לבעבור אבות הראשונים שקבלו עליהם אות הברית, ראשית לכל מצות התורה, ולפיכך נאמר, **"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה"**, אברהם קבל עליו אות הברית, יצחק קבל עליו אות הברית, יעקב היה שלם מכולם, ועל כן כתוב בו: **"וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם"** (בראשית כה, כז), שלם מכולם, אברהם נקרא תמים, ולא היה כל כך שלם, אבל תם היינו שלם מכולם.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף סז ע"א

אין לזוקף האצבעות בחנם אלא בברכה ותפילה

"וְלֹא יֵרָאוּ פְּנֵי רִיקָם", אמר רבי חזקיה, זה הוא הסוד של זקיפת האצבעות, כאשר האדם זוקף אצבעותיו למעלה, צריך שלא לזוקפן ריקם, אלא בתפלה ובתחנונים או בברכות, ועל זה כתוב: **"וְלֹא יֵרָאוּ פְּנֵי רִיקָם"**, ואל יראו לפני לא כתוב, אלא **"פְּנֵי"**^[ב], זה סוד זקיפת האצבעות, שלא נצרך לזוקפן בחנם כמו שנתבאר.

זיו הזוהר

עא. שהיה לו לומר זכריך, ומתרץ שהוא גם כן שבהן מתגלה הארת האלהות, וכנגדן עשר אצבעות מלשון זכירה. **עב.** פני ה' רמז על העשר ספורות, הידים, ה' דימין חסדים וה' דשמאל גבורות.